

## Arrest

nr. 70 027 van 17 november 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X en X op 27 juni 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, komen op 21 februari 2010 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 22 februari 2010.

Op 5 oktober 2010 dienen verzoeker en verzoekster elk afzonderlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 juli 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 november 2010 nrs. 50 923 en 50 926 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 18 november 2010 worden de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 27 januari 2011 dienen verzoekers een aanvulling in.

Op 24 maart 2011 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Op 28 maart 2011 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 16 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij beide aanvragen ongegrond worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

*"(...)*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05/10/2010 werd ingediend door (...)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21/03/2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.*

*Redenen:*

*Voor S., F. (R.R.: 085102844783)*

*De voorgelegde medische attesten kunnen geen aanleiding tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980*

*De arts-attaché stelt in haar verslag (zie gesloten omslag in bijlage en administratief dossier DVZ) dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat de aandoening aan welke betrokkene lijdt een reeds langbestaande problematiek betreft, zonder dat er bij de betrokkene sprake is van een evolutieve medische problematiek dewelke een actueel reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit. Er werden door betrokkene nadien geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld waaruit zou blijken dat het een evolutieve medische problematiek betreft dewelke een actueel reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit en/of omtrent de bevindingen van een eventuele oppuntstelling en/of waaruit een bijkomende noodzaak tot medische behandeling/opvolging in deze context zou blijken (+waaruit deze dan zou bestaan);*

*Met betrekking tot de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van betrokkene's aandoening in zijn herkomstland Macedonië dient opgemerkt te worden dat uit het verslag van de arts-attaché en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, medische behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Macedonië. Dat betrokkene reeds enige tijd verzorgd werd in zijn land van herkomst, zoals blijkt uit de beslissing van het CGVS, vormt eveneens een bewijs pro de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandelingen in het land van herkomst.*

*De arts-attaché stelt in haar verslag dat betrokkene kan reizen, mits aangepaste voorzieningen te bepalen door de behandelende arts. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt alleszins niet dat er bij de betrokkene sprake was/is van een instabiele medische toestand en/of een strikte medische contra-indicatie om te reizen.*

*De steun en hulp van familieleden en/of derden is aan te bevelen volgens de arts-attaché. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat uit het asielrelaas van betrokkene duidelijk blijkt dat hij inderdaad*

beschikt over een netwerk van familieleden en verwanten die voor zijn opvang, zorg en financiële ondersteuning instonden en bijgevolg kunnen instaan en dat deze personen hiertoe ook bereidwillig en in staat waren. Voor zover betrokkene countert dat zijn familieleden en verwanten niet meer bereidwillig en niet meer in staat zijn om voor zijn opvang mede in te staan, dient hij gegevens en bescheiden te overleggen waaruit dit blijkt. Aan in onvoldoende mate onderbouwde dan wel speculatieve stellingen hieromtrent wordt geen betekenis toegekend. Bovenstaande gegevens illustreren dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voldoende gegarandeerd is.

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat de aandoening waaraan betrokkene lijdt een actueel reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is

Aangaande de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene Macedonië dient opgemerkt te worden dat Macedonië een systeem van sociale zekerheid kent. Dit is een recht voor alle Macedonische burgers, welke werd ingeschreven in de Macedonische grondwet. Het sociale zekerheidssysteem dekt het overgrote deel van de Macedonische bevolking, wordt voornamelijk gefinancierd met individuele bijdragen en omvat een verplichte zorgverzekering, een systeem van werkloosheidsuitkeringen en een pensioensysteem. Het voordelen-pakket omvat ondermeer basisgezondheidszorg (regelmatige check-ups, dringende medische hulp, thuisverzorging, medicijnen, ...), gespecialiseerde hulp en kosten verbonden aan hospitalisatie'. Betrokkene kan voor de nodige zorgen zowel terecht in Kumanovo als in de Macedonische hoofdstad Skopje — gelegen op zo'n 20km van Kumanovo — waar verschillende, al dan niet gespecialiseerde, ziekenhuizen en/of artsen gevestigd zijn'. Uit het asielrelaas van betrokkene blijkt dat hij, voorafgaand aan zijn verblijf in België, woonachtig was in de stad Kumanovozodat er op dit vlak geen problemen kunnen zijn. Wat de blote bewering van betrokkene betreft als zou hij omwille van zijn Albanese afkomst, als persoon met fysieke beperking, niet over dezelfde rechten beschikken als burgers van Macedonische origine dient verwezen te worden naar de beslissing van het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt dat er geen sprake is van discriminatie ten opzichte van etnische Albanen in hun toegang tot de Macedonische gezondheidszorg. Bijgevolg is de ook geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voldoende gegarandeerd.

Gezien de conclusie van de arts-attaché omtrent de ernst van de ziekte, gezien de situatie op het vlak van gezondheidszorg in Macedonië; de mogelijkheid voor de betrokkene om te reizen; de arbeidsgeschiktheid van betrokkene en, ten slotte, de aanwezigheid van verwanten en familieleden bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Macedonië.

Voor A., S. (R.R.: 082041459061)

De voorgelegde medische attesten kunnen geen aanleiding tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980

Uit een studie van dit dossier blijkt dat betrokkene lijdt aan twee aandoeningen.

Aangaande de eerste aandoening stelt de arts-attaché in haar verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat de aandoening een reeds langbestaande problematiek betreft, zonder dat er bij de betrokkene sprake is van een evolutieve medische problematiek dewelke een actueel reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit. Er werden door betrokkene nadien geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld waaruit zou blijken dat het een evolutieve medische problematiek betreft dewelke een actueel reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en/of omtrent de bevindingen van een eventuele oppuntstelling en/of waaruit een bijkomende noodzaak tot medische behandeling/opvolging in deze context zou blijken (+waaruit deze dan zou bestaan).

Aangaande de tweede aandoening zoals weerhouden in mei 2010 merkt de arts-attaché op dat in het meest recente medisch attest van 8/11/2010 geen melding meer gemaakt wordt van persisterende klachten en/of enige medische behandeling in deze context. De arts-attaché benadrukt dat betrokkene nadien geen aanvullende medische gegevens ter beschikking stelde waaruit zou blijken dat het hier een evolutieve medische problematiek betreft dewelke een actueel reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en/of omtrent de bevindingen van een eventuele oppuntstelling en/of waaruit een bijkomende noodzaak tot medische behandeling/opvolging zou blijken en waaruit deze dan zou bestaan.

Met betrekking tot de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van de eerste aandoening van betrokkene in Macedonië dient opgemerkt te worden dat uit het verslag van de arts-attaché en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Macedonië indien dit nog steeds/alsnog noodzakelijk zou blijken (zie gesloten omslag in bijlage en administratief dossier DVZ). Dit gegeven blijkt bovendien

*duidelijk uit het feit dat betrokkene in het verleden in haar land van herkomst medisch behandeld werd voor haar aandoening (zie beslissing CGVS).*

*De betrokkene kan volgens de arts-attaché reizen, mits aangepaste voorzieningen te bepalen door de behandelende arts. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt alleszins niet dat er bij de betrokkene sprake was/is van een instabiele medische toestand en/of een strikte medische contra-indicatie om te reizen.*

*De steun en hulp van familieleden en/of derden is aan te bevelen volgens de arts-attaché. Uit het asielrelaas van betrokkene blijkt duidelijk dat zij in het verleden kon steunen op de aanwezigheid van familieleden en vrienden en dat deze personen bereidwillig en in staat waren om voor de opvang van betrokkene in te staan. Voor zover betrokkene countert dat haar familieleden en verwanten niet meer bereidwillig en niet meer in staat zijn om voor haar opvang mede in te staan, dient zij gegevens en bescheiden te overleggen waaruit dit blijkt. Aan in onvoldoende mate onderbouwde dan wel speculatieve stellingen hieromtrent wordt geen betekenis toegekend. Het medisch advies van de arts-attaché vermeldt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat zij, ondanks haar ziekte, niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat is in te staan voor kosten verbonden aan de nodige behandeling. Uit betrokkenes verklaringen op het CGVS blijkt dat zij in haar land van herkomst op geen enkele manier actief naar werk zocht, dat zij zich niet informeerde over de mogelijkheden om gepast werk te zoeken en dat zij zich overgaf aan de financiële hulp die zij van vrienden kreeg. Bovenstaande gegevens illustreren dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voldoende gegarandeerd is.*

*De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat de aandoening waaraan betrokkene lijdt een actueel reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is*

*Aangaande de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Macedonië dient opgemerkt te worden dat Macedonië een systeem van sociale zekerheid kent. Dit is een recht voor alle Macedonische burgers, welke werd ingeschreven in de Macedonische grondwet. Het sociale zekerheidssysteem dekt het overgrote deel van de Macedonische bevolking, wordt voornamelijk gefinancierd met individuele bijdragen en omvat een verplichte zorgverzekering, een systeem van werkloosheidsuitkeringen en een pensioensysteem. Het voordelenpakket omvat ondermeer basisgezondheidszorg (regelmatige check-ups, dringende medische hulp, thuisverzorging, medicijnen, ...), gespecialiseerde hulp en kosten verbonden aan hospitalisatie'. Betrokkene was, voorafgaand aan haar verblijf in België, woonachtig in de stad Kumanovo. Betrokkene kan voor de nodige zorgen zowel terecht in Kumanovo als in de Macedonische hoofdstad Skopje — gelegen op zo'n 20km van Kumanovo — waar verschillende, al dan niet gespecialiseerde, ziekenhuizen en/of artsen gevestigd zijn.*

*Bijgevolg is de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voldoende gegarandeerd is.*

*Wat de bewering van betrokkene betreft als zou zij omwille van haar Albanese afkomst, als persoon met fysieke beperking, niet over dezelfde rechten beschikken als burgers van Macedonische origine dient opgemerkt te worden dat er volgens het CGVS geen sprake is van discriminatie jegens etnische Albanen in hun toegang tot de Macedonische gezondheidszorg (zie beslissing CGVS)*

*Gezien de conclusie van de arts-attaché omtrent de ernst van de ziekte, gezien de situatie op het vlak van gezondheidszorg in Macedonië, de mogelijkheid voor de betrokkene om te reizen, de arbeidsgeschiktheid van betrokkene en, ten slotte, de aanwezigheid van verwanten en familieleden bestaat er dan ook voor betrokkene geen bezwaar tegen een terugkeer naar Macedonië.*

*Derhalve*

*1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*

*2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

*Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.*

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.  
(...).”*

Bij aangetekend schrijven van dinsdag 24 mei 2011 dienen verzoekers een aanvulling in op hun aanvraag, namelijk medische attesten daterend van 5 mei 2011.

Op vrijdag 27 mei 2011 wordt de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht via de diensten van de gemeente van de verblijfplaats van verzoekers.

Op 28 juni 2011 worden ten aanzien van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van de substantiële vormvereisten;  
Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer;  
Machtsoverschrijding.*

#### 4.1.1.

*De bestreden beslissing van ontvankelijkheid, doch ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet, dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.*

*Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.*

*De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché H. V. maar draagt geen originele handtekening*

#### 4.1.2.

*Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.*

*De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissingen moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.*

*Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.*

#### 4.1.3.

*De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:*

*“...Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:*

*1. “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.*

*2. “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:*

*a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden*

*b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren*

*c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;*

*d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”*

*Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.*

*De verzoekende partijen waren evenwel geen bestemming in enig elektronisch verkeer.*

*De verzoekende partijen hebben zich persoonlijk aangeboden bij de gemeente zodat er geen enkele reden is om de kwestieuze handtekening te beschouwen als een digitale handtekening via elektronische weg.*

#### *4.1.4.*

*In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.*

*Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.*

*"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)*

#### *4.1.5.*

*a) De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.*

*b) Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.*

*c) De verzoekende partijen waren bovendien geen bestemming in enig elektronisch verkeer zodat er geen sprake kan zijn van een elektronische handtekening.*

*d) De verzoekende partijen waren persoonlijk aanwezig bij de gemeente.*

#### *4.1.6.*

*De administratieve beslissing dd. 16/05/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.*

*"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.*

*Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)*

*De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek."*

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de beslissing niet werd ondertekend door attaché H.V. Als zij daar twijfels over zouden hebben, belet niets hen het administratief dossier te raadplegen en zullen zij tot de bevinding komen dat de ter kennis gebrachte beslissing wel degelijk dezelfde beslissing is, genomen en ondertekend door dezelfde ambtenaar.

Verzoekers zijn inderdaad geen bestemming van het elektronisch verkeer tussen het bestuur en de gemeente, maar tonen niet aan in welke mate hun rechten zouden worden geschonden door het printen van de bestreden beslissing met daarop een afgedrukte handtekening.

Het plaatsen van de elektronische handtekening is bovendien de meest aangepaste techniek om via het elektronisch verkeer beslissingen over te brengen. Verzoekers maken niet duidelijk in welke mate een per post overgemaakte beslissing andere waarborgen zou bieden.

De verwerende partij verwijst naar arrest nr. 6433 van de Raad van 28 januari 2008 waarin wordt gesteld dat de elektronische handtekening geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de beslissing.

2.1.3.1. Ter zitting van 8 november 2011 wordt, in aanwezigheid van de advocaat van verzoekers, door de verwerende partij bijkomende uitleg gegeven over de wijze waarop deze gescande handtekeningen bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden geplaatst. De advocaat van de verwerende partij verwijst naar een nota opgesteld door de dienst ICT van de FOD Binnenlandse Zaken over de toepassing Evibel. Zij legt deze nota niet voor, maar verduidelijkt het volgende: er wordt gebruik gemaakt van een systeem van codes. Elke ambtenaar die een beslissing neemt en deze middels een gescande handtekening ondertekent, kan dit slechts doen na het inbrengen van een code. Enkel de ambtenaar zelf heeft kennis van deze code zodat alleen hij deze code kan gebruiken. Iemand anders kan slechts gebruik maken van de gescande handtekening van een bepaalde ambtenaar na diefstal van deze code. De advocaat van verzoekers verwijst in dit verband naar de uiteenzetting in het verzoekschrift en uit geen kritiek op de uiteenzetting van de advocaat van de verwerende partij.

2.1.3.2. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening draagt en niet manueel ondertekend werd, zodat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding. De ingescande handtekening beantwoordt niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening. De ingescande handtekening kan door om het even wie geplaatst zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat de bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, maar enkel het niet manueel karakter van de handtekening betwisten.

2.1.3.3. De bestreden beslissing vermeldt: “*Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, H.V. Attaché*”.

Het wordt niet betwist dat de handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

2.1.3.4. De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatie-diensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt “*de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.*” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2<sup>e</sup> zitting van de 50<sup>ste</sup> sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, §5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cf. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a, “The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries”, waarin in de rubriek “Recommendations” (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: “*Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector.*” ([http://ec.europa.eu/information\\_society/eeurope/2005/all\\_about/security/electronic\\_sig\\_report.pdf](http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf)))

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaan met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2<sup>o</sup> van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

2.1.3.5. Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”*

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2<sup>e</sup> zitting van de 50<sup>ste</sup> sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- *“Deze definitie is zeer ruim en technologieneutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).”* (G. Somers en J. Dumortier, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);

- *“Ieder elektronisch substitueert voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip “elektronische handtekening is technologieneutraal. Elke techniek die een substitueert voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.”* (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, *“De juridische erkenning van de elektronische handtekening”*, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);

- *“Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.”* (P. Van Eecke, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: *“Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”*

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- *“Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.”* (P. Van Eecke,



“Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- “Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken.” (R. De Corte, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld”, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: “de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.” ([http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ\\_NL\\_tcm147-22451.pdf](http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf)).

Ter zitting van 8 november 2011 verduidelijkt de advocaat van de verwerende partij dat voor de totstandkoming van de handtekening een code vereist is die enkel gekend is door de ondertekenaar. Iemand anders zou de handtekening van een bevoegde ambtenaar slechts zou kunnen plaatsen na diefstal van deze code.

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

2.1.3.6. Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- “Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2<sup>e</sup> zitting van de 50<sup>ste</sup> sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- “De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatie dienstverlener in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2<sup>e</sup> zitting van de 50<sup>ste</sup> sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- “Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2<sup>e</sup> zitting van de 50<sup>ste</sup> sessie, Doc. 0322/001, p.25).

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening

betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, *“De juridische erkenning van de elektronische handtekening”*, in *Computerrecht* 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché H.V., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché H.V. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Dat verzoekers geen deel uitmaken van het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van het art. 3 EVRM;*

*Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet ;*

*Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting;*

*Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*

*Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zoals de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;*

*Manifeste beoordelingsfout.*

4.2.1.

*De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.*

*Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.*

4.2.2.

*Uit de lezing van de bestreden beslissing en het advies van de adviserende-geneesheer blijkt onmiddellijk duidelijk dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en niet berust op een correcte voorbereiding.*

*Zo stelt de adviserende geneesheer in het advies zowel ten aanzien van de verzoekster als de verzoeker:*

*“(…) zonder dat er uit de beschikbare medische gegevens aanwijzingen of argumenten weerhouden kunnen worden da er bij de betrokkene sprake is van een evolutieve medische problematiek dewelke een actueel reëel risico zou kunnen inhouden (…).”*

4.2.3.

*Ook de Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt dit als reden om de aanvraag als ongegrond af te wijzen en te besluiten tot de terugkeer.*

*Het mag evenwel duidelijk zijn dat de kwestieuze argumentatie niet persistent is.*

*De adviserende geneesheer stelt immers zowel met betrekking tot de verzoekster mevrouw A. als ten aanzien van de verzoeker dhr. S. dat uit de medische attesten blijkt dat er geen medische argumenten zijn om te weerhouden dat er sprake is van een evolutieve medische problematiek.*

Evenwel wordt het begrip 'evolutieve medische problematiek' slechts op een beperkte wijze geïnterpreteerd.

Inderdaad, het is niet omdat een aandoening niet ten goede kan verbeteren dat het niet kan verslechteren.

Er kan effectief waargenomen worden dat de adviserende geneesheer enkel weerhoudt dat de ziekten thans gestabiliseerd zijn en dat er geen verbetering meer zou kunnen optreden.

Deze besluitvorming houdt dan ook ten onrechte geen enkel oordeel in over de mogelijkheid dat de gezondheidssituatie opnieuw verslechtert.

De verzoekende partijen kunnen dit besluit inderdaad terecht bekritisieren.

De behandelende artsen hebben in de medische attesten voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken effectief gewaarschuwd dat zonder verdere behandeling de gezondheidssituatie van de verzoekende partijen ernstig verslechtert.

De adviserende geneesheer en in navolging hiervan de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen dan ook niet correct besluiten dat er geen enkele evolutie meer mogelijk is als blijkt dat de situatie wel degelijk kan verslechteren.

#### 4.2.4.

Verder is het ook onjuist dat er geen bijkomende medische informatie werd opgestuurd.

De verzoekende partijen hebben effectief op datum van 24/05/2011 aanvullingen gedaan.

De betrokken artsen weerleggen dat de toestand niet zou kunnen evolueren. De arts stelt dat de situatie ernstig kan verslechteren ondermeer door krachtverlies en functieverlies.

Een levenslange, aanhoudende behandeling is dan ook strikt noodzakelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig stellen dat deze informatie niet meer betrokken kon worden in de bestreden beslissing.

Tussen de beslissing van ontvankelijkheid dd. 21/03/2011 en het versturen van de aanvullingen zijn met moeite 2 maanden verstreken.

De verzoekende partijen zijn derhalve niet onzorgvuldig geweest.

Bovendien mag ook niet uit het oog verloren worden dat de verzoekende partijen niet te pas en te onpas bij hun artsen kunnen vragen om bijkomende medische informatie.

Eveneens mag het eventueel uitblijven van actuele medische informatie - quod non - de Dienst Vreemdelingenzaken niet ontslaan om zelf desgevallend bij de betrokken vreemdeling of de arts te vragen hoe het met de actuele medische behandeling gesteld is. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit evenwel nagelaten.

Hoe het ook zij, het mag duidelijk blijken dat de verzoekende partijen wel degelijk inspanningen geleverd hebben om recente medische informatie te bezorgen.

#### 4.2.5.

Tot slot is de bestreden beslissing ook niet afdoende gemotiveerd met betrekking tot de toegankelijkheid tot de zorgen.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat:

- het onwaarschijnlijk voorkomt dat de verzoekende partijen niet terecht kunnen bij familie, vrienden en kennissen voor de nodige ondersteuning;

- de behandelingen zouden ter beschikking zijn.

Het mag evenwel duidelijk zijn dat deze vaststellingen onmogelijk kunnen doorgaan als een deugdelijke, draagkrachtige motivering om te besluiten tot de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg.

- de Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt niet de financiële draagkracht van de verzoekende partijen;

- de adviserende geneesheer spreekt zich niet uit over de arbeidsgeschiktheid van de verzoekende partijen;

- het mag evenwel duidelijk zijn dat het verdienvermogen van zowel de verzoeker als de verzoekster nihil zijn omwille van hun ernstige handicap.

- er is verder een loutere veronderstelling vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken dat de geneesmiddelen, behandeling en ondersteuning mede door familie, vrienden en kennissen zullen betaald worden: "het onwaarschijnlijk voorkomt (...)";

-er is geen specifieke informatie omtrent de bewering dat de gespecialiseerde behandeling gratis zou zijn.

Met loutere waarschijnlijkheden en niet specifieke informatie over de toegankelijkheid tot betaalbare behandelingen en medicatie, kan niet besloten worden dat de ononderbroken, levenslange behandelingen in Macedonië gewaarborgd zijn en is het derhalve niet uitgesloten dat er wel een risico bestaat in hoofde van de verzoekende partijen dat hun leven en/of fysieke integriteit in gevaar komt.

#### 4.2.6.

*Tot slot wensen de verzoekende partijen op te merken dat indien de voorgehouden documenten waarop de bestreden beslissing steunt zich NIET in het administratief dossier bevinden de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de onmogelijkheid is om na te gaan of de besluitvorming waarop de weigeringsbeslissing zich steunt berust op een correcte feitenvinding.*

*"Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867)."*

*4.2.7.*

*De verwerende partij is niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt.*

*Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is. Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden."*

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat duidelijk blijkt dat verzoekers de legitieme betrachting hebben op een verbetering van hun levenskwaliteit en de hoop koesteren op merkelijke verbetering, zelfs genezing in het buitenland. Beide verzoekers zijn echter onomkeerbaar verlamd, voornamelijk aan de onderste ledematen, waardoor zij geen normaal leven kunnen leiden. De fysieke beperking waarmee verzoekers kampen is echter niet levensbedreigend, zoals duidelijk gesteld in het advies van de arts-attaché.

Het gegeven dat de fysieke beperking waaraan beiden leiden, kan verslechteren indien geen verzorging wordt geboden, is de logica zelf en zoals duidelijk wordt gemaakt in de bestreden beslissing is er in geen van de medische getuigschriften, evenmin is het na de beslissing overgemaakt, sprake van een bijzondere verzorging of therapie, nog minder waaruit die dan wel zou bestaan.

Wat betreft de toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst merkt de verwerende partij op dat, als die in het gastland van betere kwaliteit zouden zijn –wat niet is aangetoond-, dit geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de weigering van verblijf in de gekende omstandigheden. De mantelzorg is bovendien aanwezig in het land van herkomst, niet in het gastland, waar verzoekers zijn toegekomen zonder begeleiding, waar zij geen familie hebben en dit terwijl zij de verantwoordelijkheid op zich hebben genomen om twee kinderen te onderhouden en op te voeden.

Deze vaststelling, in het licht van de motieven van de bestreden beslissing, laat de verwerende partij toe te stellen dat er niet het minste gevaar bestaat voor een eventuele schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). De verwerende partij wijst op rechtspraak van het EHRM van 27 september 2005 waarin wordt overwogen dat vreemdelingen in principe geen recht hebben om in een staat te blijven om er te kunnen genieten van de medische, sociale en andere vormen van bijstand, ook niet als de zorg in hun land van herkomst van lagere kwaliteit is dan die in het gastland.

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de voorgelegde medische attesten niet kunnen worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen: verzoekers lijden niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of lijden niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het

land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers hebben een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.*

*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*

*Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.*

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*

*§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :*

*1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;*

*2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;*

*3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;*

*4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

*De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.*

*De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.*

*§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :*

*1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;*

*2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;*

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en niet berust op een correcte voorbereiding. In de beslissing en in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt melding gemaakt dat er geen evolutieve medische problematiek is, maar verzoekers menen dat het niet is omdat een aandoening niet ten goede kan verbeteren, dat ze niet kan verslechteren. De ambtenaar-geneesheer weerhoudt enkel dat de ziekten thans gestabiliseerd zijn, verzoekers menen dat dit geen oordeel inhoudt over de mogelijkheid dat de gezondheidssituatie opnieuw verslechtert. Nochtans hebben de behandelende artsen in hun attesten, voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken, gewaarschuwd dat zonder verdere behandeling de gezondheidssituatie ernstig zal verslechteren. Bovendien hebben verzoekers op 24 mei 2011 aanvullende medische informatie opgestuurd. Ook inzake de toegankelijkheid van de zorgen is de beslissing niet afdoende gemotiveerd volgens verzoekers. Verzoekers merken ten slotte op dat indien de voorgehouden documenten waarop de bestreden beslissing steunt, zich niet in het dossier zouden bevinden, de Raad zijn wettigheidstoetsing niet kan uitvoeren.

2.2.3.3. Inzake de evolutie van de medische problematiek van verzoekers wordt in de bestreden beslissing inzake beide verzoekers gesteld: “*dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat de aandoening een reeds langbestaande problematiek betreft, zonder dat er bij de betrokkene sprake is van een evolutieve medische problematiek dewelke een actueel reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn/haar leven of fysieke integriteit. Er werden door betrokkene nadien geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld waaruit zou blijken dat het een evolutieve medische problematiek betreft dewelke een actueel reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en/of omtrent de bevindingen van een eventuele oppuntstelling en/of waaruit een bijkomende noodzaak tot medische behandeling/opvolging in deze context zou blijken (+waaruit deze dan zou bestaan).*”

De loutere bewering van verzoekers in het verzoekschrift dat het niet is omdat een aandoening niet kan verbeteren, ze niet kan verslechteren, doet geen afbreuk aan dit motief van de bestreden beslissing. Dit is een loutere hypothese die verzoekers niet staven met medische attesten. Het strookt met de stukken van het dossier dat er geen aanvullende medische gegevens ter beschikking werden gesteld waaruit zou blijken dat de medische problematiek zou evolueren zodanig dat er actueel risico zou zijn voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers. De medische attesten voorgelegd door verzoekers van 25 mei 2010, 27 mei 2010, 25 augustus 2010 en 8 november 2010 (verzoekster) en van 23 maart 2010, 25 mei 2010, 25 augustus 2010 en 8 november 2010 (verzoeker) werden onderzocht en beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer: zij stelt inzake verzoekster vast dat er in het meest recente attest geen melding meer wordt gemaakt van persisterende klachten of behandeling inzake de ene aandoening en dat in hetzelfde attest inzake de andere aandoening wordt vastgesteld dat er stabilisatie is en dat de toestand vermoedelijk niet kan verbeteren of genezen. Inzake verzoeker stelt zij vast dat er in het meest recente medische attest sprake is van stabilisatie en dat de toestand niet kan genezen of verbeteren. Dit strookt met de gegevens van het dossier.

In de bestreden beslissing en in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt erop gewezen dat medicatie, behandeling en opvolging mogelijk zijn in Macedonië en dat ze toegankelijk zijn. Verzoekers' verwijzing naar medische attesten waarin wordt gewaarschuwd dat de toestand van verzoekers zou

verslechteren indien zij niet verder behandeld zouden worden, doet bijgevolg niet ter zake, nu uit het advies en de beslissing blijkt dat behandeling wel degelijk bestaat en toegankelijk is in Macedonië.

2.2.3.4. Waar verzoekers aanvoeren dat zij op 24 mei 2011 bijkomende medische informatie hebben ingediend, blijkt uit de stukken van het dossier het volgende:

- op 18 november 2010 wordt de aanvraag van verzoekers ontvankelijk verklaard
- op 16 mei 2011 wordt de bestreden beslissing genomen
- bij aangetekend schrijven van 24 mei 2011 dienen verzoekers een aanvulling in met medische attesten die dateren van 5 mei 2011
- op 27 mei 2011 wordt de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht via de diensten van de gemeente van hun verblijfplaats.

De medische attesten van 5 mei 2011 werden bijgevolg pas opgestuurd nadat de bestreden beslissing al was genomen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. De omstandigheid dat er 11 dagen verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing en de kennisgeving ervan, is niet onredelijk en getuigt niet van onzorgvuldigheid want wordt verklaard door het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing aan de gemeente overmaakt, die vervolgens verzoekers oproept om zich te komen aanbieden ter kennisname.

Er werd bijgevolg terecht geen rekening gehouden in de bestreden beslissing met stukken die nog niet waren voorgelegd aan het bestuur op het ogenblik van het nemen van deze beslissing.

2.2.3.5. Inzake de toegankelijkheid van de zorgen wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

Inzake verzoeker:

*“Aangaande de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene Macedonië dient opgemerkt te worden dat Macedonië een systeem van sociale zekerheid kent. Dit is een recht voor alle Macedonische burgers, welke werd ingeschreven in de Macedonische grondwet. Het sociale zekerheidssysteem dekt het overgrote deel van de Macedonische bevolking, wordt voornamelijk gefinancierd met individuele bijdragen en omvat een verplichte zorgverzekering, een systeem van werkloosheidsuitkeringen en een pensioensysteem. Het voordelen-pakket omvat ondermeer basisgezondheidszorg (regelmatige check-ups, dringende medische hulp, thuisverzorging, medicijnen, ...), gespecialiseerde hulp en kosten verbonden aan hospitalisatie'. Betrokkene kan voor de nodige zorgen zowel terecht in Kumanovo als in de Macedonische hoofdstad Skopje — gelegen op zo'n 20km van Kumanovo — waar verschillende, al dan niet gespecialiseerde, ziekenhuizen en/of artsen gevestigd zijn”. Uit het asielrelaas van betrokkene blijkt dat hij, voorafgaand aan zijn verblijf in België, woonachtig was in de stad Kumanovo zodat er op dit vlak geen problemen kunnen zijn. Wat de blote bewering van betrokkene betreft als zou hij omwille van zijn Albanese afkomst, als persoon met fysieke beperking, niet over dezelfde rechten beschikken als burgers van Macedonische origine dient verwezen te worden naar de beslissing van het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt dat er geen sprake is van discriminatie ten opzichte van etnische Albanezen in hun toegang tot de Macedonische gezondheidszorg. Bijgevolg is de ook geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voldoende gegarandeerd.”*

Inzake verzoekster:

*“Aangaande de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Macedonië dient opgemerkt te worden dat Macedonië een systeem van sociale zekerheid kent. Dit is een recht voor alle Macedonische burgers, welke werd ingeschreven in de Macedonische grondwet. Het sociale zekerheidssysteem dekt het overgrote deel van de Macedonische bevolking, wordt voornamelijk gefinancierd met individuele bijdragen en omvat een verplichte zorgverzekering, een systeem van werkloosheidsuitkeringen en een pensioensysteem. Het voordelen-pakket omvat ondermeer basisgezondheidszorg (regelmatige check-ups, dringende medische hulp, thuisverzorging, medicijnen, ...), gespecialiseerde hulp en kosten verbonden aan hospitalisatie'. Betrokkene was, voorafgaand aan haar verblijf in België, woonachtig in de stad Kumanovo. Betrokkene kan voor de nodige zorgen zowel terecht in Kumanovo als in de Macedonische hoofdstad Skopje — gelegen op zo'n 20km van Kumanovo — waar verschillende, al dan niet gespecialiseerde, ziekenhuizen en/of artsen gevestigd zijn.*

*Bijgevolg is de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voldoende gegarandeerd is.*

*Wat de bewering van betrokkene betreft als zou zij omwille van haar Albanese afkomst, als persoon met fysieke beperking, niet over dezelfde rechten beschikken als burgers van Macedonische origine dient opgemerkt te worden dat er volgens het CGVS geen sprake is van discriminatie jegens etnische Albanen in hun toegang tot de Macedonische gezondheidszorg (zie beslissing CGVS)”*

Verzoekers menen dat deze motivering niet volstaat omdat ze steunt op “*loutere waarschijnlijkheden en niet specifieke informatie over de toegankelijkheid tot betaalbare behandelingen en medicatie*” en dat er niet wordt ingegaan op de financiële draagkracht van verzoekers, op hun verdienvermogen en dat de bewering dat de behandeling gratis is, niet op informatie steunt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze in voetnoot wordt verwezen naar documentatie verkregen via websites (landenfiche caritas, website van de WHO, website met informatie over het hospitaal te Kumanovo) waaruit ondermeer de toegankelijkheid van de zorgen blijkt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing voor beide verzoekers verwezen naar de beslissingen genomen inzake hun asielaanvraag, waaruit blijkt dat zij tot op de datum van hun vertrek naar België in februari 2010 werden ondersteund door een netwerk van familieleden en verwanten die voor opvang, zorg en financiële ondersteuning instonden. Verzoekers kunnen dus niet voorhouden dat de motieven inzake de toegankelijkheid van de zorgen en de medicatie hypothetisch zijn en nergens op steunen.

2.2.3.6. Waar verzoekers ten slotte aanvoeren dat “*indien de voorgehouden documenten waarop de bestreden beslissing steunt zich niet in het administratief dossier bevinden*”, kan van verzoekers en hun advocaat ten minste worden verwacht dat zij zich de moeite getroosten om het dossier in te zien, al was het maar tijdens de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarna zij dan ter zitting hun middel ontdoen van de hypothetische vorm. Op de wijze zoals het nu is uiteengezet, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3.7. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet.

2.2.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In de bestreden beslissing en in het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat bij deze beslissing werd gevoegd, wordt rekening gehouden met alle door verzoeker ingediende stukken en met alle elementen van het dossier. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. Verzoekers maken een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.2.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

2.2.3.10. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.



Verzoekers beperken zich in het middel tot de bewering dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, zonder verdere verduidelijking. Zij tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET